

Střídavá péče

Naplnují-li oba rodiče všechna kritéria podobnou měrou, vytváří aplikace čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8 Úmluvy ve spojení s čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 3 a čl. 18 Úmluvy o právech dítěte (vyhlášené pod č. [104/1991](#) Sb.) presumpci ve prospěch střídavé péče. Tuto presumpci lze vyvrátit, nicméně jsou k tomu zapotřebí pádné, náležitě objasněné a vysvětlené důvody, mající oporu v ochraně nejlepšího zájmu dítěte.

Obecné soudy by neměly při posuzování nejvhodnějšího výchovného modelu, jsou-li naplněna všechna výše uvedená kritéria, upřednostňovat výlučnou péči s širokým stykem pro nerezidentního rodiče, ale v souladu s judikaturou zvolit model střídavé (byť třeba nestejněměrné) péče.

Z práva na spravedlivý proces vyplývá povinnost obecných soudů reagovat v odůvodnění svých rozhodnutí na ve vyjádřeních účastníků řízení namítané nesrovnalosti a vady znaleckých závěrů či postupu znalce, a to v míře závislé na povaze, kvalitě a relevanci výhrad účastníků řízení [nález sp. zn. III. ÚS 2396/19 ze dne 29. 10. 2019 (N 180/96 SbNU 263)]. Vycházejí-li obecné soudy při svém rozhodování z názoru psychologů, měly by je v souladu se zásadou přímosti a ústnosti vyslechnout při jednání a konfrontovat s námitkami účastníků řízení (sp. zn. I. ÚS 3350/22 ze dne 8. 2. 2023, bod 24). Relevantní přitom zásadně mohou být názory pouze těch psychologů, kteří měli možnost osobního kontaktu s nezletilým dítětem, matkou i otcem (již citovaný nález sp. zn. I. ÚS 3065/21, body 47-49).

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. III.ÚS 1775/22 ze dne 22.5.2023)

Ústavní soud rozhodl ve věci ústavní stížnosti stěžovatele E. B. S., zastoupeného JUDr. K.A.S., Ph.D., advokátkou se sídlem P., proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2022 č. j. 17 Co 40/2022-2202 a rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 27. 9. 2021 č. j. 0 Nc 17002/2017-2099, za účasti Městského soudu v Praze a Obvodního soudu pro Prahu 6, jako účastníků řízení, a J. S., zastoupené Mgr. Martinem Hýblem, advokátem se sídlem Korunní 1740/129, Praha 3, a nezl. D. B. S., zastoupeného městskou částí Praha 6, jako vedlejších účastníků řízení, tak, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2022 č. j. 17 Co 40/2022-2202 a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 27. 9. 2021 č. j. 0 Nc 17002/2017-2099 bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na výchovu dětí garantované čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tato rozhodnutí se proto ruší.

Z odůvodnění

I. Vymezení věci a předchozí průběh řízení

1. Stěžovatel se ústavní stížností domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí, neboť má za to, že jimi bylo porušeno jeho právo na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva"), právo na ochranu soukromého života zaručené čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8 Úmluvy a právo na péči o děti zaručené čl. 32 odst. 1 a 4 Listiny. Stěžovatel dále namítá porušení čl. 3 odst. 1 a 2 a čl. 18 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

2. Z ústavní stížnosti, připojených soudních rozhodnutí a vyžádaného soudního spisu Obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. 0 Nc 17002/2017 zjistil soud především následující skutečnosti.

3. Stěžovatel je otcem nezletilého D. B. S. Stěžovatel a vedlejší účastnice ukončili svůj vztah v srpnu 2016, kdy vedlejší účastnice po opakovaných partnerských neshodách opustila i se synem společnou domácnost. Styk otce s nezletilým probíhal od ukončení společné domácnosti rodičů zpočátku na základě domluvy rodičů, cca 4 dny za týden a půl, kdy stěžovatel chodil s nezletilým na procházky a rodiče spolu a s nezletilým absolvovali plavecký kurz. Následně se situace mezi rodiči vyhrotila a stěžovatel začal trávit čas s nezletilým sám v rozsahu dvou až tří hodin v kuse, od srpna 2017 začal nezletilý u stěžovatele přespávat. Od dubna roku 2018 probíhal styk stěžovatele s nezletilým dle mediační dohody v šesti týdenním cyklu s tím, že v 1. a 3. týdnu byl nezletilý po celou dobu v péči vedlejší účastnice; v 2. a 4. týdnu byl nezletilý u stěžovatele ve středu od 15:00 do 19:00 hodin a od pátku od 9:00 hodin do neděle 19:00 hodin a ve zbývajícím čase byl v péči vedlejší účastnice; v 5. týdnu byl nezletilý u stěžovatele od středy od 10:00 hodin do čtvrtka do 19:00 hodin a ve zbývajícím čase byl v péči vedlejší účastnice; a v 6. týdnu byl nezletilý u stěžovatele v pondělí od 15:00 - 19:00 hodin, ve středu od 15:00 hodin do 19:00 hodin a od pátku od 9:00 hodin do neděle do 19:00 hodin, ve zbývajícím čase byl v péči vedlejší účastnice.

4. Obvodní soud pro Prahu 6 v záhlaví uvedeným rozsudkem svěřil nezletilého pro dobu před a po rozvodu manželství do péče vedlejší účastnice (výrok I. odstavce první), určil stěžovateli výživné a rozhodl o nedoplatku na výživném a způsobu jeho zaplacení (výrok I. odstavce druhý, třetí a čtvrtý a výrok II.). Dále stanovil styk stěžovatele s nezletilým od středy lichého týdne od 13:30 hod, kdy jej vyzvedne v předškolním, resp. školním zařízení do následujícího pondělí sudého týdne do 8:00 hod, kdy jej předá do předškolního, resp. školního zařízení (výrok III. odstavce první), upravil rozsah styku v době školních prázdnin (výrok III. odstavce druhý) a rozhodl o místě předání, resp. převzetí nezletilého (výrok III. odstavce třetí).

5. Ohledně formy péče o nezletilého dospěl nalézací soud k závěru, že v posuzovaném případě není pro nezletilého střídavá péče obou rodičů nejvhodnější formou péče. Svůj závěr odůvodnil tím, že dle znaleckého zkoumání ačkoliv se stěžovatel velmi věnuje nezletilému po stránce zájmové činnosti, a v tomto ohledu je také trpělivý, jeho praktická péče o nezletilého je slabě průměrná, neboť projevuje nízkou míru rodičovského praktického náhledu; v potaz vzal nalézací soud i jazykovou bariéru stěžovatele a z toho pramenící obtížnější komunikaci s institucemi, které nezletilý navštěvuje, a skutečnost, že stěžovatel oproti vedlejší účastnici více prosazuje své subjektivní přesvědčení o tom, jak mají věci probíhat, kdy například několikrát přivezl nezletilého k předávání opožděně.

Významným faktorem pro závěr nalézacího soudu byl vysoce konfliktní (animózní) vztah rodičů a jejich prakticky nulová komunikace. Nalézací soud rovněž poukázal na kritický postoj stěžovatele vůči vedlejší účastnici, přičemž ve vztahu k vedlejší účastnici shledal, že tato naopak vztah stěžovatele s nezletilým podporuje a je si vědoma jeho významu. Ve vztahu k rozhodnutí o "širokém" styku nalézací soud konstatoval, že stěžovatel bude mít díky stanovenému rozsahu styku možnost osvojit si lépe své rodičovské kompetence a sladit povinnosti plynoucí z péče o nezletilého se svými pracovními povinnostmi, přičemž bude mít dostatek prostoru na to, aby se mohl podílet na výchově a vzdělávání nezletilého a podnikat s nezletilým zájmové a jiné

aktivity.

6. Městský soud v Praze v záhlaví citovaným rozsudkem potvrdil rozhodnutí nalézacího soudu ve výroku I. odstavce první a ve výroku III. (výrok I.). Výrokem II. a III. odvolací soud změnil rozhodnutí nalézacího soudu stran výživného a odpovídající výše nedoplatku na výživném. Odvolací soud konstatoval, že nastavený systém péče se jeví být v nejlepším zájmu nezletilého; střídavé péči se přibližuje, ponechává však jako primárního pečovatele vedlejší účastnici, u níž má nezletilý dlouhodobě pevné zázemí a která projevuje větší schopnost postarat se o praktické aspekty života

nezletilého a zajistit při jeho výchově pravidelnost a řád. Závěr o stěžovatelově nižší schopnosti zajistit vývoj a potřeby nezletilého odvolací soud odůvodnil tím, že stěžovatel se dosud soustředil téměř výlučně na volnočasové aktivity. Námitky stěžovatele proti v řízení před nalézacím soudem provedenému znaleckému posudku neshledal odvolací soud důvodnými. Konstatoval, že je na znalci, jakou odbornou metodu zvolí pro zpracování posudku, přičemž dle odvolacího soudu znalkyně při jednání vysvětlila, proč použila u každého z rodičů jiný test; dále není dle odvolacího soudu pravdou, že znalkyně popisuje stěžovatele výlučně negativně a matku výlučně pozitivně, a detailní popis osobnostních charakteristik stěžovatele nebyl pro rozhodnutí ve věci významný. K problematice špatné komunikace odvolací soud uvedl, že problémy jsou zcela zásadního rázu, neboť rodiče nejsou schopni bez přispění třetích subjektů řešit ani základní otázky péče o nezletilého a ke konfliktům mezi nimi dochází i při předávání nezletilého. Obavu stěžovatele, že vedlejší účastnice bude po svěřeni nezletilého do své péče dále omezovat jeho práva jako otce, považoval odvolací soud za nepodloženou. Závěrem odvolací soud konstatoval, že stěžovateli je dle rozhodnutí nalézacího soudu umožněno pečovat o nezletilého v míře, kterou požadoval, pouze se nejedná o péči, jež je nazvána péčí střídavou; na okraj odvolací soud poznamenal, že nalézací soud pouze zaměnil sudý týden za lichý.

II. Argumentace stěžovatele

7. Stěžovatel s napadenými rozhodnutími nesouhlasí. Předně stěžovatel namítá, že obecné soudy zcela opomenuly zjistit názor nezletilého, a to i přestože mu bylo v době rozhodování soudů již šest let. Dále stěžovatel připomíná judikaturu Ústavního soudu, dle které je v zájmu nezletilého dítěte, aby bylo především v péči obou rodičů, a jsou-li splněna stanovená kritéria u každého rodiče stejnou měrou, je žádoucí, aby dítě bylo svěřeno do společné či střídavé péče obou rodičů. Množství času stráveného s každým rodičem je dle Ústavního soudu zásadní, neboť významným faktorem ve výchově je i neverbální výchovné působení, tzv. výchova příkladem. Stěžovatel rovněž připomíná judikaturu Ústavního soudu zdůrazňující povinnost opatrovnických soudů svá rozhodnutí pečlivě odůvodnit a prokázat skutečnosti svědčící proti střídavé péči.

8. Stěžovatel následně podrobně brojí proti jednotlivým argumentům obecných soudů proti přiznání střídavé péče v posuzované věci. Předně se ohrazuje proti závěru obecných soudů, založenému na znaleckém posudku, že jeho praktická péče o nezletilého je slabě podprůměrná. Má za to, že odůvodnění tohoto závěru je nedostatečné. Jeho praktická rodičovská péče byla vyhodnocena na základě jednoho špatně vyloženého příkladu (k tvrzení soudu, že opakovaně přijížděl se synem na předávání se zpožděním, upozorňuje, že dle mediální dohody byla doba předávání proměnlivá s ohledem na potřeby nezletilého) a navíc za situace, kdy kvůli absenci úpravy styku pomocí předběžného opatření byl stěžovatel vydán libovůli vedlejší účastnice, která umožňovala styk stěžovatele s nezletilým pouze o víkendy. Znalecký posudek byl navíc v době rozhodování nalézacího soudu již více jak dva roky starý a trpí řadou vad, na což odvolací soud navzdory námitkám stěžovatele vůbec nereagoval. I přes různá pochybení, ke kterým v rámci znaleckého zkoumání došlo, dospěla znalkyně k závěru, že oba rodiče jsou motivováni silným citovým poutem k nezletilému, tuto skutečnost však obecné soudy nijak nezduřaznily.

9. K závěrům stran špatné komunikace rodičů stěžovatel předně zdůrazňuje, že použití špatné komunikace mezi rodiči jako faktoru vylučujícího střídavou péči je v rozporu s judikaturou Ústavního soudu. Dále má stěžovatel za to, že závěry obecných soudů ohledně respektu stěžovatele a vedlejší účastnice k roli druhého rodiče jsou v extrémním rozporu s provedeným dokazováním. Za prvé, obecnými soudy zmiňovaná přílišná kritika vedlejší účastnice ze strany stěžovatele není v napadených rozhodnutích nijak konkretizována. Dále není pravdou, že vedlejší účastnice podporuje vztah stěžovatele a nezletilého, vedlejší účastnice naopak systematicky brání rozvoji identity nezletilého ve vztahu k národnosti stěžovatele; odmítá, aby nezletilý navštěvoval bilingvní školku, neumožňuje přihlásit nezletilého k pediatrovi hovořícímu anglickým jazykem a brání návštěvám

nezletilého u rodiny stěžovatele ve Velké Británii. Stěžovatel dále upozorňuje, že o negativním postoji vedlejší účastnice vůči stěžovatelově roli jako otce svědčí její trvalý postoj v řízení, dle kterého by stěžovatel měl mít styk pouze minimální. Stěžovatel rovněž brojí proti závěru nalézacího soudu (který odvolací soud navzdory obšírné argumentaci stěžovatele v odvolání nijak nerevidoval), že je to stěžovatel, kdo prodlužuje opatrovnické řízení. Za zcela rozporné s právem na spravedlivý proces stěžovatel považuje závěry obecných soudů ohledně údajného napadení vedlejší účastnice a její kamarádky ze strany stěžovatele. Stěžovatel zdůrazňuje, že řízení vedené proti stěžovateli bylo zastaveno, neboť spáchání skutku nebylo obviněnému prokázáno, a to zejména s ohledem na závěr správního orgánu, že svědecké výpovědi vedlejší účastnice a její kamarádky se jeví jako nevěrohodné a smluvené. Odvolací soud tento závěr správního orgánu pouze konstatoval, aniž by se podrobněji zabýval snahou vedlejší účastnice o neoprávněnou kriminalizaci stěžovatele, a navíc popsanou událost použil jako důkaz o špatné komunikaci mezi rodiči. Stěžovatel uvádí, že tímto přístupem obecné soudy napomáhají postoji vedlejší účastnice, která záměrně vyvolává konflikty, aby tím vytvořila překážku střídavé péči.

10. Stěžovatel dále namítá nesoulad v argumentaci odvolacího soudu, který na jednu stranu konstatoval, že široký styk je ve prospěch nezletilého a do určité míry se přibližuje střídavé péči, střídavou péči však odmítl. Tento postoj odvolacího soudu je dle stěžovatele v přímém rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3065/21. Stěžovatel napadá rovněž přílišný důraz na stabilitu výchovného prostředí, neboť dle judikatury Ústavního soudu nemůže být tento faktor sám o sobě argumentem pro vyloučení střídavé péče. Za svévolné a v rozporu s legitimním očekáváním považuje stěžovatel rozhodnutí nalézacího soudu, který styk stěžovatele upravil v lichém týdnu, ačkoli stěžovatel navrhoval týden sudý. Návrh stěžovatele byl založen na jeho pracovních povinnostech leteckého nákladového pilota, neboť má dlouhodobě dopředu stanovené lety. Záměna sudého týdne za lichý tak fakticky nutí stěžovatele volit mezi stykem s nezletilým a výkonem svého zaměstnání. Odvolací soud tuto zjevnou svévoli nalézacího soudu nenapravit, ačkoli na ni stěžovatel opakovaně upozorňoval.

III. Vyjádření účastníků a vedlejších účastníků řízení

11. Ústavní soud vyzval podle § 42 odst. 4 zákona č. [182/1993 Sb.](#), o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu") účastníky řízení a vedlejší účastníky řízení, aby se vyjádřili k ústavní stížnosti.

12. Odvolací soud ve svém vyjádření k ústavní stížnosti odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K stížnostním námitkám pouze stručně uvádí, že stěžovatel v odvolacím řízení neměl žádné výhrady k rozsahu styku s nezletilým a v době rozhodování odvolacího soudu práci pilota nevykonával, nastavený rozsah styku mu tedy nemohl znemožňovat výkon práce.

13. Nalézací soud ve svém vyjádření k ústavní stížnosti uvádí, že má za to, že v opatrovnickém řízení nebyla porušena práva stěžovatele, ani nezletilého. Nalézací soud se řídil judikaturou Ústavního soudu platnou v době svého rozhodnutí a své závěry řádně odůvodnil. S délkou řízení se nalézací soud vypořádal v bodě 38, a pokud jde o rozpor ve výroku a odůvodnění rozsudku, pak stěžovatel tento rozpor nenamítal ve svém odvolání, ani v průběhu celého odvolacího řízení. Nalézací soud nemohl vyhovět otci a vydat opravné usnesení, neboť je vázán svým rozhodnutím od okamžiku jeho vyhlášení.

14. Vedlejší účastnice ve svém vyjádření k ústavní stížnosti uvádí, že nalézací soud důvody pro nesvěření nezletilého do střídavé péče pečlivě posoudil a v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnil. Vedlejší účastnice připomíná, že dle znaleckého zkoumání je praktická péče stěžovatele o nezletilého slabě průměrná, neboť projevuje nízkou míru rodičovského nadhledu, snižuje autoritu vedlejší účastnice a více prosazuje své subjektivní přesvědčení o tom, jak mají věci probíhat. Vedlejší

účastnice dále poukazuje na opakovaná zpoždění stěžovatele při předávání a "incident u Tesca". Vedlejší účastnice má za to, že stěžovatel pro nezletilého představuje problematický vzor a může tak negativně ovlivnit jeho osobnostní rozvoj. K námitkám stěžovatele vedlejší účastnice uvádí, že není rolí Ústavního soudu, aby přehodnocoval závěry znaleckého posouzení či přezkoumával neprovedení jiných důkazů. Vedlejší účastnice dále vysvětluje, že špatná komunikace mezi rodiči je zapříčiněna stěžovatelem a jeho bojem s vedlejší účastnicí. Námitku, že nalézací soud svévolně zaměnil sudý a lichý týden, považuje vedlejší účastnice za účelovou, neboť stěžovatel nijak nedoložil, že styk v sudém týdnu požaduje kvůli své práci leteckého nákladového pilota. Závěrem vedlejší účastnice konstatuje, že napadeným rozhodnutím, tedy výlučnou péčí vedlejší účastnice a rozšířeným stykem stěžovatele, nalézací soud stěžovateli umožnil osvojit si lépe své rodičovské kompetence a naučit se s vedlejší účastnicí lépe komunikovat, což se však nestalo.

15. Kolizní opatrovník nezletilého svého práva zúčastnit se řízení a vyjádřit se k ústavní stížnosti nevyužil.

16. Stěžovatel ve své replice k vyjádřením účastníků a vedlejší účastnice řízení uvádí, že zdůvodnění délky řízení v napadeném rozsudku nalézacího soudu neobstojí, neboť uvedené okolnosti jsou běžnou součástí všech opatrovníckých řízení a zákonodárce s nimi při stanovení šestiměsíční lhůty počítal. Dále stěžovatel zdůrazňuje, že skutečnosti dokládající nemožnost realizace styku stěžovatele s nezletilým v lichých týdnech jsou součástí spisové dokumentace a stěžovatel na ně opakovaně poukazoval. Stěžovatel se dle svého mínění nesnaží postavit Ústavní soud do role třetí instance, ve své ústavní stížnosti pouze poukazuje na nesoulad mezi právními závěry obecných soudů a skutkovými zjištěními vyplývajícími z provedeného důkazu znaleckým posudkem PhDr. Blanky Hilbertové ze dne 20. 7. 2020. Obtížná komunikace mezi rodiči je způsobena oběma stranami, a nemůže být proto důvodem pro vyloučení střídavé péče.

IV. Splnění podmínek řízení a průběh řízení před Ústavním soudem

17. Ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 a contrario zákona o Ústavním soudu), byla podána včas (§ 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu) a splňuje i ostatní náležitosti vyžadované zákonem [§ 30 odst. 1, § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

18. Podle § 44 zákona o Ústavním soudu rozhodl Ústavní soud bez konání ústního jednání, protože od něj nebylo možno očekávat další objasnění věci.

V. Posouzení věci Ústavním soudem

19. Ústavní soud ustáleně judikuje, že jeho úkolem je v řízení o ústavní stížnosti ochrana ústavnosti, a nikoliv zákonnosti [čl. 83, čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava")]. Ústavní soud není povolán k přezkumu aplikace podústavního práva a může tak činit jen tehdy, jestliže současně shledá porušení základního práva či svobody, protože základní práva a svobody vymezují nejen rámec normativního obsahu aplikovaných právních norem, nýbrž také rámec jejich ústavně konformní interpretace a aplikace. Ústavní úprava základních práv a svobod prozařuje celým právním řádem, a to včetně oblastí práva soukromého. Povinností orgánů veřejné moci je vykládat a aplikovat právo pohledem ochrany základních práv a svobod, což pro soudy výslovně vyplývá z čl. 4 Ústavy.

20. Po seznámení se s obsahem ústavní stížnosti a napadených rozsudků, vyjádřeními účastníků a vedlejší účastnice řízení a vyžádaným soudním spisem Ústavní soud dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná, neboť napadenými rozhodnutími došlo k porušení stěžovatelových práv zaručených čl. 32 odst. 4 a čl. 36 odst. 1 Listiny.

V. a) Obecná východiska přístupu Ústavního soudu k problematice rozhodování o střídavé péči

21. Při rozhodování soudu ve věcech péče o nezletilé naplňuje stát pozitivní závazky plynoucí z čl. 32 odst. 1 a 4 Listiny, neboť zasahuje do nejintimnější sféry jednotlivců - do jejich rodinného života. Ústavní soud proto ve věcech péče o nezletilé klade na obecné soudy zvýšené nároky týkající se nejen metodologie posouzení nejlepšího zájmu dítěte ve vztahu k rozhodnutí o modelu péče o dítě, ale též i kvality posouzení věci. Důraz na řádné provedení i hodnocení důkazů a celkovou úroveň odůvodnění patří k základním atributům spravedlivého procesu a jeho dodržování je nezbytnou součástí transparentnosti a kontrolovatelnosti justice a účinnou prevencí před nepřezkoumatelností či dokonce libovůlí v soudním rozhodování (obecně za všechny nálezy ze dne 11. 2. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 1/03). V případech, kdy soudy rozhodují o modelu péče rodičů o nezletilé dítě či rozsahu styku s ním jsou tyto ústavněprávní nároky ještě zesíleny. Z formálního hlediska tento závěr plyne z nemožnosti nápravy případných pochybení odvolacího soudu prostřednictvím dovolání, a tedy vyloučení zásahu Nejvyššího soudu. Daleko významnější je ale materiální rozměr - předmětná rozhodnutí mají zásadní dopady na osudy dětí a jejich rodičů, a to často na řadu let či s důsledky na celý život (nálezy sp. zn. I. ÚS 3065/21 ze dne 3. 5. 2022). Důraz na řádné odůvodnění rozhodnutí ve věci péče o nezletilé je potřebný též proto, aby bylo dostatečně vyvráceno časté tvrzení o strukturální diskriminaci jednoho z rodičů z důvodu pohlaví (obvykle otce) při svěřování dětí do péče (viz nálezy ze dne 6. 12. 2016 sp. zn. I. ÚS 823/16, bod 39). Současně Ústavní soud ve své rozhodovací činnosti zdůrazňuje potřebu rozhodovat ve věci péče o nezletilé co nejrychleji, ideálně do v § 471 odst. 2 zákona č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, stanovené šesti měsíční lhůtě (již citovaný nálezy sp. zn. I. ÚS 3065/21).

22. Judikatura Ústavního soudu vymezila kritéria, která musí obecné soudy z hlediska nutnosti zohlednit nejlepší zájem (zejména) dítěte vzít v úvahu při rozhodování o úpravě výchovných poměrů [srov. komplexně nálezy sp. zn. I. ÚS 2482/13 ze dne 26. 5. 2014 (N 105/73 SbNU 683), body 19-25]: 1) existenci pokrevního pouta mezi dítětem a osobou usilující o jeho svěřování do péče; 2) míru zachování identity dítěte a jeho rodinných vazeb v případě jeho svěřování do péče dané osoby; 3) schopnost osoby usilující o svěřování dítěte do péče zajistit jeho bezproblémový vývoj a jiné potřeby; 4) přání dítěte.

23. Naplňují-li oba rodiče všechna kritéria podobnou měrou, vytváří aplikace čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8 Úmluvy ve spojení s čl. 32 odst. 4 Listiny a čl. 3 a čl. 18 Úmluvy o právech dítěte (vyhlášené pod č. [104/1991](#) Sb.) presumpci ve prospěch střídavé péče. Tuto presumpci lze vyvrátit, nicméně jsou k tomu zapotřebí pádné, náležitě objasněné a vysvětlené důvody, mající oporu v ochraně nejlepšího zájmu dítěte (např. specifický zdravotní a psychologický stav dítěte či velká vzdálenost mezi rodiči, srov. shrnutí v nálezu ze dne 22. 12. 2020 sp. zn. IV. ÚS 2611/20, bod 17). Obecné soudy jsou povinny posuzovat věc individuálně s přihlédnutím k jejím konkrétním okolnostem a zvláštnostem. Jejich úkolem je na základě uplatnění zásady proporcionality nalézt řešení, které bude v nejlepším zájmu dítěte a nebude zároveň nepřiměřeně omezovat ani právo žádného z rodičů zaručené v čl. 32 odst. 4 Listiny. V praktické rovině by každé rozhodnutí obecného soudu mělo vést k tomu, aby byl postulát rovné rodičovské péče co nejvíce naplněn. Takové uspořádání bude totiž zpravidla vždy v nejlepším zájmu dítěte, přičemž odchylky musí být odůvodněny ochranou jiného, dostatečně silného legitimního zájmu.

24. Obecné soudy jsou nejen oprávněny, ale i povinny zkoumat vedle výše uvedených čtyř základních kritérií též další relevantní skutečnosti, odrážejí-li specifické okolnosti případu. Závěr o nevhodnosti střídavé péče však nelze odůvodnit pouhým obecným odkazem (ať už samostatně, či kumulovaně) na útlý věk dítěte, stabilitu výchovného prostředí, komunikační potíže rodičů, pracovní vytíženost jednoho z rodičů, vzdálenost bydlišť rodičů či logistickou a adaptační náročnost střídavé péče. Považuje-li obecný soud některý z uvedených faktorů za zásadní, musí jej řádně prokázat (nestačí pouhé tvrzení) a přesvědčivě odůvodnit (viz již citovaný nálezy sp. zn. I. ÚS 3065/21).

25. Ze všeho výše uvedeného pak vyplývá důležitý princip zdůrazněný Ústavním soudem ve výše citovaném nálezu sp. zn. I. ÚS 3065/21, že obecné soudy by neměly při posuzování nevhodnějšího výchovného modelu, jsou-li naplněna všechna výše uvedená kritéria, upřednostňovat výlučnou péči s širokým stykem pro nerezidentního rodiče, ale v souladu s judikaturou zvolit model střídavé (byť třeba nestejněměrné) péče. V citovaném nálezu Ústavní soud jasně odmítl názor, že není důležité, zda obecný soud zvolí model výlučné péče s širokým stykem pro nerezidentního rodiče nebo střídavé (nestejněměrné) péče: "Je nutné znovu připomenout, že pokud jsou naplněna shora diskutovaná kritéria, což rozhodnutí o širokém styku se značnou pravděpodobností naznačuje (proč by jinak obecný soud nerezidentnímu rodiči stanovil samotným soudem zdůrazňovaný "nadstandard"?), dle ustálené judikatury Ústavního soudu je střídavá péče preferovaným modelem. I pokud odhlédneme od toho, že formálně mezi modely péče rozlišuje zákon (který mimochodem pojem široký styk neobsahuje a není v něm tedy vymezen ani rozdíl mezi standardním stykem a širokým stykem), rovněž fakticky má střídavá péče své přednosti - i při stanoveném nestejném rozsahu péče zajišťuje rovnocenné postavení obou rodičů, ve kterém se žádný z nich nemůže opírat o větší "oprávnění" na dítě a tento argument využívat při sporech s druhým rodičem." V nálezu sp. zn. I. ÚS 3350/22 Ústavní soud doplnil, že uvedené východisko Ústavního soudu není projevem formalismu, jde o důležitou symboliku vnímání rodičovství jako sdíleného nejen pro rodiče, ale především pro dítě.

26. Konečně ve vztahu ke kvalitě dokazování a odůvodnění rozhodnutí obecných soudů je třeba připomenout, že opírají-li obecné soudy své rozhodnutí o znalecké posouzení, nelze závěry znalce v rozhodnutí pouze nekriticky převzít. Znalecký posudek je nepochybně významným druhem důkazního prostředku, nepožívá nicméně a priori větší důkazní síly a soud je povinen jej hodnotit stejně pečlivě jako každý jiný důkaz [náleze ze dne 24. 7. 2013 sp. zn. I. ÚS 4457/12 (N 132/70 SbNU 221)]. Z práva na spravedlivý proces vyplývá povinnost obecných soudů reagovat v odůvodnění svých rozhodnutí na ve vyjádřeních účastníků řízení namítané nesrovnalosti a vady znaleckých závěrů či postupu znalce, a to v míře závislé na povaze, kvalitě a relevanci výhrad účastníků řízení [náleze sp. zn. III. ÚS 2396/19 ze dne 29. 10. 2019 (N 180/96 SbNU 263)]. Vycházejí-li obecné soudy při svém rozhodování z názoru psychologů, měly by je v souladu se zásadou přímosti a ústnosti vyslechnout při jednání a konfrontovat s námitkami účastníků řízení (sp. zn. I. ÚS 3350/22 ze dne 8. 2. 2023, bod 24). Relevantní přitom zásadně mohou být názory pouze těch psychologů, kteří měli možnost osobního kontaktu s nezletilým dítětem, matkou i otcem (již citovaný náleze sp. zn. I. ÚS 3065/21, body 47-49).

27. Při hledání nejlepšího zájmu dítěte je zásadním vodítkem jeho názor. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu musí být dítěti zásadně umožněno vyjádřit se k věci, byť se nevhodnější způsoby zjišťování jeho názoru mohou v závislosti na individuálních podmínkách jednotlivých případů lišit. V návaznosti na zjišťování názoru nezletilého pak musí obecné soudy provést samostatnou úvahu, která bere v potaz všechny relevantní okolnosti, kromě jiných možných např. věk, rozumovou a emocionální vyspělost nezletilého dítěte či míru objektivitu (nezávislosti) jeho postoje. Přestože relevance názoru nezletilého se obecně zvyšuje s jeho věkem, Ústavní soud v minulosti opakovaně poukázal na důležitost zjišťování názoru i u dětí mladšího věku (srv. náleze sp. zn. III. ÚS 2391/21 ze dne 19. 7. 2022).

V. b) Aplikace obecných východisek na projednávanou věc

28. Nalézací soud opřel své rozhodnutí o výlučné péči vedlejší účastnice s (slovy obecných soudů) "širokým" stykem stěžovatele o následující důvody (viz bod 32 napadeného rozsudku nalézacího soudu). V první řadě nalézací soud zohlednil znalecké závěry, že stěžovatelova "praktická péče je slabě průměrná" a stěžovatel projevuje "nízkou míru rodičovského praktického náhledu". Dále bylo pro nalézací soud stěžejní, že vedlejší účastnice je důsledná v realizaci obvyklých výchovných a režimových opatření a vnímá potřeby nezletilého ve všech oblastech zcela adekvátně, zatímco stěžovatel dle nalézacího soudu mnohdy prosazuje své subjektivní přesvědčení o tom, jak mají věci

probíhat, aniž by třeba byly v zájmu nezletilého. Nalézací soud rovněž považoval za významný faktor jazykovou bariéru stěžovatele a skutečnost, že se několikrát při předávání nezletilého opozdil, což je dle nalézacího soudu projevem slabší rodičovské odpovědnosti. Za zásadní považoval nalézací soud vysoce konfliktní vztah mezi rodiči a prakticky nulovou komunikaci. Ve prospěch střídavé péče dle nalézacího soudu nesvědčí ani neoprávněně kritický vztah stěžovatele vůči vedlejší účastnici a jeho zpochybňování zdravotních a režimových zásad týkajících se nezletilého. Nalézací soud vzal rovněž v potaz, že vedlejší účastnice dle názoru nalézacího soudu vztah nezletilého se stěžovatelem podporuje a je si plně vědoma jeho důležitosti a významu. Za vhodný výchovný model proto nalézací soud považoval stav, kdy primárním vychovatelem zůstane vedlejší účastnice, která dodržuje při výchově řád a dbá lékařských pokynů, čímž nezletilému poskytuje stabilní prostředí, a stěžovatel bude zajišťovat vývoj nezletilého po sportovní či jazykové stránce a dopřávat mu zájmové aktivity. Odvolací soud závěry nalézacího soudu aproboval s tím, že nastavení péče a styku se střídavé péči přibližuje, avšak ponechává jako primárního pečovatele o nezletilého vedlejší účastnici, u níž má nezletilý dlouhodobě pevné zázemí, a která projevuje větší schopnost postarat se o praktické aspekty života nezletilého a zajistit při výchově pravidelnost a řád (bod 22 napadeného rozsudku odvolacího soudu).

29. Uvedené závěry obecných soudů jsou neudržitelné, a to z několika důvodů.

30. Předně je třeba zásadně odmítnout celkový přístup nalézacího soudu k nevhodnějšímu modelu péče, výstižně vyjádřený v úplném závěru posouzení této otázky, ve kterém nalézací soud v zásadě stanovil, že výlučným vychovatelem bude vedlejší účastnice a stěžovatel bude zajišťovat zájmové aktivity. Přes veškerou judikaturu Ústavního soudu a opakovaně zdůrazňovaný postulát o nutnosti co nejrovnější péče obou rodičů nalézací soud neváhá označit za nevhodnější výchovné uspořádání model, kdy veškerou výchovu a péči zajišťuje matka a otec pouze obstarává zájmové aktivity.

31. Nelogický a v rozporu s aktuální judikaturou Ústavního soudu je závěr nalézacího soudu, podporovaný odvolacím soudem mimo jiné i v jeho vyjádření Ústavnímu soudu, že nezletilý bude svěřen do výlučné péče vedlejší účastnice, avšak stěžovateli bude stanoven "široký" styk v rozsahu, který požadoval v návrhu na střídavou péči. Navzdory níže podrobněji rozebraným výhradám Ústavního soudu k vypovídající hodnotě a průkaznosti závěrů obecných soudů stran kvality péče stěžovatele o nezletilého, Ústavnímu soudu není zřejmé, z jakého důvodu nalézací soud stěžovateli stanovil dle svých slov široký styk, pokud má za to, že jeho praktická péče o nezletilého je slabě průměrná a jeho rodičovská odpovědnost slabší. Logický důvod pak zcela postrádá závěr nalézacího soudu, že opakovaná zpoždění stěžovatele brání v jeho péči o nezletilého, avšak nikoli jeho styku s nezletilým ve stejném rozsahu. Konečně pak Ústavnímu soudu není jasné, jakým způsobem si stěžovatel může "lépe osvojit rodičovské kompetence", má-li styk v rozsahu od středy do pondělí jednou za čtrnáct dnů, avšak nikoli, měl-li by nezletilého v dané dny ve své péči. Závěr obecných soudů ohledně modelu péče a rozsahu styku tedy postrádá obhajitelný důvod, vede však k nerovnému postavení obou rodičů, kdy rodič pečovatel bez legitimního důvodu cítí větší "oprávnění" při výchově dítěte a rozhodování v běžných záležitostech s ní související. Vypovídající je v tomto ohledu konstatování vedlejší účastnice v jejím vyjádření k ústavní stížnosti, ve kterém Ústavní soud upozorňuje, že stěžovatel zatím nevyužil možnost "naučit se s vedlejší účastnicí o základních otázkách týkajících se nezletilého komunikovat".

32. Podstatnou vadu napadených rozhodnutí Ústavní soud dále spatřuje v tom, že obecné soudy svůj stěžejní závěr o tom, že vedlejší účastnice je lepším pečovatelem o nezletilého, opřely výlučně o jediný, zcela nekriticky převzatý důkaz - a to znalecký posudek. Závěry nalézacího soudu, že stěžovatelova "praktická péče o nezletilého je slabě průměrná, neboť projevuje nízkou míru rodičovského nadhledu" a že stěžovatel "mnohdy prosazuje své subjektivní přesvědčení o tom, jak mají věci probíhat" jsou doslova převzaty ze znaleckého posudku, aniž by bylo soudem blíže vysvětleno, co tyto obecné a paušalizující fráze reálně znamenají či z jakých konkrétních skutečností

vycházejí. Ústavnímu soudu nepřísluší podrobně přezkoumávat provedený znalecký posudek, ponechá tedy stranou konstatování znalkyně, že stěžovatelův požadavek, aby pediatr jeho dítěte byl schopen s ním komunikovat v anglickém jazyce, není "v žádném ohledu racionálně podložený" (str. 19 znaleckého posudku, č.l. 1342), či mimo její odbornost zasahující závěry o běžnosti nedostatku železa u malých dětí (tamtéž). Podstatné ovšem je, že stěžovatel ke znaleckému posudku v řízení před nalézacím soudem uplatnil podrobné námitky, ve kterých napadl mimo jiné vady použitých vyšetřovacích metod či překročení kompetencí znalkyně ve vztahu k jejím skutkovým i právním závěrům (č. l. 1466-1469). Na podporu svých námitek navíc stěžovatel doložil i odborné vyjádření, opatřené znaleckou doložkou, PhDr. Blanky Hilbertové ze dne 20. 7. 2020 (č. l. 1664-1671). Nalézací soud se však se stěžovatelovými námitkami ani s předloženým odborným vyjádřením v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal, což již samo o sobě znamená porušení práva na soudní ochranu zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny (viz výše citovaný nálezný sp. zn. III. ÚS 2396/19). Tuto vadu navíc nenapravit ani odvolací soud. Nalézací soud se dále na řadě míst svého odůvodnění odkazuje na vedlejší účastníci předložené zprávy různých psychologů či sociálních pracovníků (viz např. stanovisko Mgr. Víchové ze dne 15. 6. 2021, bod 13 napadeného rozsudku). Jedná se však o stanoviska osob, které nebyly v řízení vyslechnuty a svá stanoviska opírají pouze o informace poskytnuté vedlejší účastníci. Jejich stanoviska jsou tak pro posouzení věci zcela irelevantní.

33. Nalézací soud dále v napadeném rozhodnutí zcela pominul a při posouzení vhodnosti výchovného modelu nijak nevypořádal jiné, pro hodnocení stěžovatele jako pečovatele relevantní důkazy, jako např. zprávy Sdružení na ochranu ohrožených dětí, z. s., o asistovaném styku nezletilého se stěžovatelem (č. l. 812 a 814) či zprávy organizace Area Fausta o průběhu asistovaného předávání nezletilého z prosince 2018 a ledna 2019 (č. l. 902-903 a 934-938). Tyto zprávy podrobně a nezúčastněně popisují kontakt a komunikaci jak rodičů s nezletilým, tak i rodičů navzájem, pro soud by tak měly být stěžejní ve snaze pochopit reálnou rodinnou situaci. Ústavní soud dále považuje za podstatné, že nalézací soud při zvažování nejvhodnějšího výchovného modelu nezohlednil v řízení nesporné skutečnosti, potvrzené rovněž znaleckým posudkem, že oba rodiče mají velmi dobrý a laskavý vztah ke svému synovi, nezletilý se vyvíjí velmi dobře, má dobrý zdravotní stav, je dobře emočně a sociálně založený, veselý, bez známek jakéhokoli traumatu či psychopatologie a má rovnocenný pozitivní vztah k oběma rodičům. Ostatně obecné soudy se o názor a rozumovou a emocionální vyspělost nezletilého vůbec nezajímaly. Nezletilý nebyl v řízení slyšen ani prostřednictvím kolizního opatrovníka, a to navzdory tomu, že v době rozhodování nalézacího soudu bylo nezletilému pět a půl roku a v době rozhodování odvolacího soudu téměř šest a půl roku. Nejistění názoru nezletilého, a to ani prostřednictvím kolizního opatrovníka, představuje další z ústavně významných vad napadených rozhodnutí.

34. Ve zbytku je odůvodnění obecných soudů o nejvhodnějším výchovném modelu založeno na ničím nepodložených dojmech, obecných tvrzeních či zjednodušujících závěrech. Konkrétně, z odůvodnění napadených rozhodnutí není seznatelné, na základě čeho dospěly obecné soudy k závěru, že vedlejší účastnice na rozdíl od stěžovatele ve výchově prosazuje řád či že stěžovatel nedbá lékařských pokynů. Nedostatečně důkazně podložený je i závěr týkající se vzájemného respektu obou rodičů. Ústavnímu soudu zejména není zřejmé, z čeho lze dovodit, že vedlejší účastnice podporuje vztah syna ke stěžovateli, když po dobu celého řízení konzistentně brání jakémukoli podstatnějšímu rozšíření styku nezletilého se stěžovatelem, v jeho téměř sedmi letech považuje za vhodný rozsah styku syna s otcem styk víkendový jednou za čtrnáct dnů, v jednom období stěžovateli syna vůbec nepředávala (viz vyjádření opatrovníka ze dne 14. 4. 2020, č. l. 1423), v jiném pak trvala na styku asistovaném, který však dle názoru zúčastněných organizací nebyl s ohledem na velmi dobrý vztah stěžovatele s nezletilým zapotřebí (viz protokol o ústním jednání ze dne 3. 12. 2018, č. l. 806-810) a o opakovaném iniciování ve výsledku odložených či zastavených přestupkových řízení ani nemluví (viz např. usnesení Úřadu městské části Praha 6 ze dne 3. 4. 2018 č. j. MCP6 078098/2018, č. l. 435; či rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 8. 3. 2022, č. j. 031696/2022/KUSK, č. l.

35. Jediný podrobněji rozebraný faktor pro odmítnutí střídavé péče je špatná komunikace mezi rodiči a jejich konfliktní vztah; jako příklady konfliktních situací obecné soudy uvádějí výběr pediatra, lékařská vyšetření nezletilého, předávání kartičky VZP, výběr mateřské školy či cestování nezletilého do Velké Británie za příbuznými. Absence či horší komunikace mezi rodiči však sama o sobě nemůže vést k vyloučení střídavé péče. Obecné soudy navíc v odůvodnění blíže nevypořádaly, který z rodičů je za nevhodnou komunikaci zodpovědný; v ničím podložených náznacích pak kladly špatnou komunikaci za vinu spíše stěžovateli. Aniž by Ústavní soud chtěl uvedené situace podrobněji rozebírat, má za to, že možnost cizince hovořit s lékařem svého dítěte v jiném než českém jazyce by měla být samozřejmostí, zejména žijí-li rodiče i dítě v hlavním městě; předávání kartičky VZP společně s dítětem by mělo být automatické; snaha rodiče umožnit dítěti kontakt se širší rodinou v zahraničí je zcela pochopitelná; a pokud jde o výběr mateřské školky, Ústavní soud upozorňuje, že speciálně zřízená komise Městské části Praha 6 dospěla v posuzovaném případě k závěru, že nezletilý by měl navštěvovat bilingvní mateřskou školku (sdělení kolizního opatrovníka ze dne 20. 5. 2019, č. l. 1040), což vedlejší účastnice, za přispění obecných soudů, zcela ignorovala. Nezohledněním uvedených aspektů věci obecné soudy neodůvodněně posílily pozici vedlejší účastnice jakožto pečujícího rodiče, čímž vytvořily prostor pro další stupňování konfliktní situace mezi rodiči. Svěření nezletilého do střídavé péče může naopak být impulsem k posílení komunikace a spolupráce rodičů. Ostatně většina z výše uvedených sporných situací souvisí s rodičovskou odpovědností a rodiče se o nich musí domluvit vždy, ať již je výchovný model nastaven jakkoli.

36. Závěrem Ústavní soud konstatuje, že záměnu sudého týdne za lichý ze strany nalézacího soudu při určení styku stěžovatele s nezletilým považuje za neakceptovatelnou svévoli. Je třeba vnímat, že rodiče během několik let trvajících opatrovnického řízení žijí ve velké nejistotě, přičemž možnost jakéhokoli plánování, například letních prázdnin, je velmi obtížná. I při standardním zaměstnání by se tedy rodiče měli mít možnost spolehnout alespoň na to, že týdny jejich péče o dítěte nebudou soudem v konečném rozhodnutí bezdůvodně prohozeny. V posuzovaném případě je navíc pochybení nalézacího soudu zcela flagrantní, neboť stěžovatel od počátku řízení soudu předkládá podrobné tabulky vysvětlující mechanismus jeho pracovních směn a při jakýchkoli dohodách o styku zdůrazňuje nemožnost tyto směny jakkoli upravovat.

37. Nad rámec výše uvedeného považuje Ústavní soud za nutné vymezit se též proti postupu nalézacího soudu v řízení. Řízení bylo zahájeno v květnu roku 2017. O rok později nalézací soud, aniž by k tomu byl dán důvod, pomocí předběžného opatření uložil stěžovateli povinnost strpět výlučnou péči vedlejší účastnice. Až do pravomocného konce řízení v dubnu 2022 však obecné soudy neupravily styk stěžovatele s nezletilým, a to navzdory opakovaným návrhům stěžovatele i výzvám kolizního opatrovníka nezletilého. Poprvé kolizní opatrovník nalézací soud upozornil na nutnost úpravy výchovných poměrů soudně s ohledem na neúčinnost nařízené mediace již 5. 12. 2017 (sdělení kolizního opatrovníka ze dne 5. 12. 2017, č. l. 228); kolizní opatrovník následně svůj apel na soudní úpravu výchovných poměrů nezletilého několikrát zopakoval (viz např. sdělení kolizního opatrovníka ze dne 18. 4. 2018, č. l. 298). V následných sděleních kolizní opatrovník opakovaně upozorňoval obecné soudy na skutečnost, že doposud neproběhlo ani jedno jednání, a na nevhodnost svěření nezletilého do výlučné péče vedlejší účastnice (bez příslušné úpravy styku nezletilého se stěžovatelem) prostřednictvím předběžného opatření (viz sdělení kolizního opatrovníka ze dne 14. 5. 2018, č. l. 402; vyjádření kolizního opatrovníka ze dne 21. 5. 2018, č. l. 410). Ve svém vyjádření ze dne 3. 6. 2019 kolizní opatrovník uvedl, že s ohledem na to, že řízení trvá již od roku 2017, další jednání je stanoveno až na září 2019 a poté se v řízení bude čekat na vyhotovení znaleckého posudku, považuje za vhodné a v zájmu nezletilého, aby byl styk upraven, a to s určitou pravidelností. Kolizní opatrovník upozornil, že z doposud ve spisu vedených podkladů vyplývá, že nezletilý má dobrý vztah s oběma rodiči, prarodiče má nezletilý ve Velké Británii a měl by mít

možnost se s nimi stýkat a poznávat kulturu této země. Kolizní opatrovník zkritizoval, že styk doposud probíhá pouze v míře nezbytné, a vysvětlil, že usnesení, kterým bylo vydáno předběžné opatření, že stěžovatel je povinen strpět výlučnou péči vedlejší účastnice, situaci v rodině velmi zkomplikovalo, neboť zakonzervovalo současný stav a vedlejší účastnice nemá motivaci ustoupit ze svého zamítavého postoje k rozšíření styku (vyjádření kolizního opatrovníka ze dne 3. 6. 2019, č. l. 1134). Apel na vydání předběžného opatření ohledně styku nezletilého se stěžovatelem pak kolizní opatrovník zopakoval dne 1. 7. 2019, 11. 7. 2019 a ve svém závěrečném návrhu ze dne 16. 9. 2021 žádal o předběžnou vykonatelnost rozhodnutí nalézacího soudu (závěrečný návrh kolizního opatrovníka ze dne 16. 9. 2021, č. l. 2069). Žádné z uvedených vyjádření kolizního opatrovníka nalézací soud nevyslyšel. Nalézací soud tak v řízení nejen že nepostupoval v souladu se zásadou co nejrychlejšího rozhodnutí věci, svými procesními rozhodnutími navíc mezi účastníky řízení vytvořil zásadní nerovnost v právech a povinnostech, a to po dobu čtyř let.

VI. Závěr

38. S ohledem na vše výše uvedené Ústavní soud ústavní stížnosti podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu vyhověl a napadená rozhodnutí zrušil [§ 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. V dalším řízení budou ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy obecné soudy vázány právním názorem vysloveným v tomto nálezu.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)